

sundt og godt Rød. Der er ovre i England et kommunalt Tilsyn med Rød paa lignende Maade som her hjemme, et kommunalt Tilsyn, der er meget strengt i sine Fordringer, og det har jo vist sig, at det har kasseret Rød for os, som var assendt herfra. Hvis vi ikke søge at værne Rødsporten mod saadanne Kassationer ovre i England, ville vi udsætte os for, at vort Rød kommer i Miscredit ovre i England, ja maaſte endogaa, at Udsførelsen i England kan blive lukket for dansk Rød. Jeg lægger derfor megen Vægt paa Fremme af det foreliggende Lovforslag, som jeg tror, er i høj Grad i Landbrugets egen Interesse. Man er jo her gaaet nogenlunde samme Vej, som man er gaaet tidligere med Hensyn til Udsførelsen af levende Kvæg, idet man har tilladt Statstilsyn, Statskontrol med Udsførelsen. Men det følger af sig selv, at vil man have en Kontrol, saa maa man ogsaa finde sig i de Ulemper, som en Kontrol fører med sig; man kan ikke tænke sig en Kontrol, uden at den skulde blive sølelig for dem, som blive undergivne Kontrollen, alſaa i dette Tilfælde for Landmændene. Der maa den enkeltes Interesser vige for det hele og stores Interesser; saaledes har det jo altid være.

Jeg skal herefter vende mig til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Udvalgets Flertal har jo foreslaaet flere Ændringer, men jeg kan sige om dem i det hele taget, at jeg kan tiltræde dem alle, og jeg skal endogaa udtale en Anerkendelse af den Smødekommens jeg har fundet hos Udvalget ved Forhandlingen om denne Sag. Den første Betænkelse, som Udvalget har haft, har jo været med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelse om, at Tilsynet skulde omfatte „Dyr, der ere nødslagtede eller ved Slagtningen ere saa asmagrede, at Rødet ikke kan anses for god og sund Handelsvare“. Det var en Fejl ved Regeringens Forslag, naar man der havde optaget en Bestemmelse om, at Rød af Dyr, der ere nødslagtede, ikke skulde kunne eksporteres. Det var ikke forsvareligt, og det er en Selvfølge, at det maa udgaa. Hvad den næste Bestemmelse angaar, at Kreaturet ikke maa være saa asmagret, „at Rødet ikke kan anses for god og sund Handelsvare“, har jeg i og for sig intet imod, at disse Ord ændres til: „at Rødet ikke kan anses for egnet til Menneſteføde.“ Disse Ord ere sikkert noget mindre omfattende, end de Udtryk, som Lovforslaget havde, men de ere fuldtud tilstrækkelige. Ved de Kassationer, der ere foretagne i England, og efter de Regler, der følges i saa Henseende, er det netop det, hvorpaa det kommer an, at Rødet er tjenligt til Menneſte-

føde. Men heraf følger saa ogsaa paa den anden Side, at naar vi skulle have et Tilsyn, maa vi ogsaa holde paa, at dette Tilsyn skal have Myndighed til at udelukke Rød, der ikke er tjenligt til Menneſteføde, fra Eksporten, selv om Grunden til, at Rødet ikke er egnet dertil, er denne, at Kreaturet er i den Grad asmagret, at Rødet ikke kan bruges til Menneſteføde. At det kan være Tilfældet, at man ikke hos et Kreatur kan paavise en bestemt Sygdom, navnlig en smitsom Sygdom, medens derimod Kreaturet fremtræder i en saa asmagret og afrasket Tilstand, om jeg maa bruge dette Udtryk, at der ingen Tvivl kan være om, at Rødet ikke er egnet til Menneſteføde, er givet, og det er netop dette Rød, som ikke paa nogen Maade bør gaa bort herfra, fordi det vil bringe hele Eksporten i Miscredit. Nu har der jo været ikke saa Betænkigheder fremme i den Henseende, og navnlig har jo den ærede Ordfører for Mindretallet (Sloth) udtalt sig herimod. Jeg forstaar det ikke rigtigt. Thi er Forholdet dette, at Rødet ikke er tjenligt til Menneſteføde, eller lad mig endogaa sige, at det kan være i høj Grad tvivlsomt, om det paa Grund af dets asmagrede Udseende er tjenligt til Menneſteføde, hvilken Fordel har saa vedkommende Landmand af at eksportere det til England med en sikker Udſigt til, at det vil blive kasseret af Rødkontrollen ovre i England? Det er dog meget bedre for ham at holde dette Kreatur tilbage. Og naar det først gaar op for Landmanden, at der ingen Fordel er ved at eksportere saadanne Kreaturer, vil Sagen gaa i Orden af sig selv; man vil søge anden Afſætningsmaade for saadanne Dyr, man vil ikke gøre noget Forsøg paa at eksportere dem til Udlandet. Der er i Virkeligheden ikke nogen Fare herved.

Smidlertid gav denne Bestemmelse jo den ærede Ordfører for Mindretallet Anledning til at udtale sig noget strengt mod det veterincære Tilsyn, som Regeringen har ansat til Udsøvelse af Tilsynet efter Loven af 1876, navnlig for Esbjergs Vedkommende. Det er ganske naturligt, at man ser forfælselig paa dette Tilsyns Virksomhed fra Regeringens Side og fra Landmændenes Side. Det falder altid haardt, naar et Kreatur bliver stoppet, og man er da nær ved at tro, at man lider Uret. Men det maa vel erindres, at skal et saadant Tilsyn, som der her er Tale om, have nogen Betydning, maa det ikke være Legeværk. Tilsynet skal virkelig være saaledes, at man udelukker Dyr fra Eksporten, ikke alene fordi de bitterlig lide af en smitsom Sygdom, men ogsaa fordi de kunne vække Mistanke om, at de have en smitsom